

Sygn. I C 140/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant: st. sekr. sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2016 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z/s we W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

orzeka

I. powództwo oddala;

II. zasądza od powoda (...) z/s we W. na rzecz pozwanej A. K. kwotę 600 zł (sześćset złotych) plus podatek VAT tytułem zastępstwa prawnego udzielonego z urzędu przez adwokata G. O.;

Sygn. akt I C 140/16

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą we W., reprezentowany przez radcę prawnego A. T., w pozwie złożonym w dniu 18 grudnia 2015 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej A. K. kwoty 2309,17 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Ponadto powód wnosił o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana zawarła z (...) Bank S.A. w dniu 1 października 2008 r. umowę kredytu nr (...). Wobec braku spłaty zadłużenia, wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki została sprzedana przez Bank powodowi w drodze umowy sprzedaży wierzytelności w dniu 15 maja 2015 r. Na podstawie zawartej umowy sprzedaży wierzytelności, powód od dnia nabycia wierzytelności kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału oraz opłat zgodnie z umową łączącą pozwaną z Bankiem. Ponieważ należność w dalszym ciągu nie była spłacana, powód wniósł pozew do Sądu.

W dniu 14 stycznia 2016 r. Sąd stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym (zarządzenie k. 22 akt).

Pozwana A. K. w piśmie z dnia 9 czerwca 2015 r. wносиła o oddalenie powództwa.

W piśmie z dnia 7 września 2016 r. wносиła o ustanowienie dla niej pełnomocnika z urzędu (pismo k. 48- 50 akt)

Postanowieniem z dnia 14 września 2016 r. dla A. K. został ustanowiony pełnomocnik z urzędu. Dziekan Okręgowej Rady Adwokackiej w P. wyznaczył adwokata G. O. do reprezentowania pozwanej A. K. (postanowienie k. 55 akt, zawiadomienie k. 58 akt).

Pełnomocnik pozwanej wnosił o oddalenie powództwa ze względu na przedawnienie roszczenia. Ponadto wnosił o przyznanie wynagrodzenie według norm oświadczając, że nie otrzymał należności w całości ani w części.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 października 2008 r. A. K. zawarła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W., poprzednikiem prawnym (...) Bank S.A. z siedzibą we W., w dniu 1 października 2008 r. umowę kredytu nr (...). Bank udzielił A. K. kredytu w kwocie 2878,31 zł. Kredyt miał być spłacany w miesięcznych ratach, a ostateczny termin spłaty kredytu upływał w dniu 1 października 2010r. (dowód kserokopia umowy k. 28-30 akt).

Do pozwu nie zostały dołączone dokumenty zawierające wypowiedzenie umowy. W tej sytuacji należy domniemywać, że pożyczka stała się wymagalna najpóźniej w dniu ustalonym w umowie tj. 1 października 2010r.

Zgodnie z oświadczeniem wierzyciela (...) Bank S.A. pozwana nie spłaciła kredytu i dlatego (...) Bank S.A. z siedzibą we W. w dniu 15 maja 2015 r. przelał dług na (...) z siedzibą we W. (dowód: kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności k. 9-14 akt).

Do chwili wytoczenia powództwa pozwana nie spłaciła należności (bezsporne).

Na dzień wniesienia pozwu, tj. 18 grudnia 2015 r. do spłaty pozostała kwota 2309,17 zł, na którą składają się: niespłacony kapitał 1458,88 zł, odsetki umowne 850,29 zł (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu k. 8 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: pozwu k. 3-5 akt, wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu k. 8 akt, kserokopii umowy cesji k. 9-14 akt, kserokopii zawiadomienia k. 16 akt, wyciągu z rejestru Funduszu k. 18 -19 akt, odpis KRS k. 20 akt, kserokopii umowy k. 28-30 akt.

Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Pozwana nie kwestionowała wysokości należności dochodzonej pozwem, podniosła jedynie zarzut przedawnienia roszczenia.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 kpc zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Fakt ich istnienia wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie był przez pozwaną kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez powoda. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wykazał w toku procesu, że nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej od (...) Bank S.A. z siedzibą we W. na podstawie umowy przelewu. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W myśl art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Do akt sprawy została dołączona kserokopia umowy pożyczki zawartej przez A. K. z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. oraz kserokopia umowy przelewu zawarta pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą we W. a (...) z siedzibą we W.. Z dokumentu dotyczącego umowy przelewu wierzytelności wynika jednoznacznie, że powód nabył od (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wierzytelność dochodzoną pozwem. Wskazano w nim zarówno strony, jak i przedmiot umowy przelewu wierzytelności, opatrzone podpisami osób reprezentujących zbywcę i nabywcę wierzytelności. Norma zawarta w art. 511 k.c. nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd w niniejszym składzie podziela w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r., sygn. akt I ACa 1516/04, opublik. OSA 2005/12/44, który podkreślił: "Ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta. W sytuacji gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się."

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 k.c., że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda wezwanie, którym zawiadomił on pozwaną o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 k.c. jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

Zgodnie z art. 720. § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W dniu 1 października 2008 r. A. K. zawarła z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu. Wobec nie spłacania kredytu roszczenie stało się wymagalne w dniu 1 października 2010 r. Należność nie została spłacona w określonym terminie, dlatego (...) Bank S.A. z siedzibą we W. w dniu 15 maja 2015 r. przelał dług na (...) z siedzibą we W.. Pozwana nie kwestionowała faktu istnienia zadłużenia ani wysokości kwoty, która jest dochodzona pozwem. Pozwana jedynie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Trzyletni ogólny termin przedawnienia odnosi się do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ponieważ w niniejszej sprawie jedną ze stron był podmiot prowadzący działalność gospodarczą, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. W myśl art. 123. § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Jako przykład czynności procesowych, przerywających bieg przedawnienia, wskazuje się m.in. złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności sądowemu lub pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, Lex nr 284135), także nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58).

Zgodnie z art. 124 § 2 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń przedawnienie nie biegnie na nowo dopóki postępowanie nie zostanie zakończone.

W niniejszej sprawie powód nie wykazał aby było prowadzone jakieś postępowanie w celu wyegzekwowania należności. Tym samym nie doszło do przerwania biegu przedawnienia.

Zgodnie z art. 112 k.c. termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było - w ostatnim dniu tego miesiąca.

W niniejszej sprawie pozew został złożony w dniu 18 grudnia 2015 r. , co zgodnie z art. 118 k.c. oznacza, że pozew złożony został w dniu, gdy roszczenie było już przedawnione.

W tej sytuacji Sąd uznał żądanie pozwu za nie uzasadnione i powództwo oddalił.

Powód przegrał proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 §1 i §2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu.

Na koszty składają się: koszty poniesione przez powoda oraz koszty związane z reprezentowaniem pozwanej przez pełnomocnika z urzędu. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 21 września 2000 r. (OSA 2001/4/22) wskazał, że koszty nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu są elementem kosztów procesu i podlegają rozliczeniu według zasad obowiązujących przy zwrocie tych kosztów, jeśli kosztami procesu w sprawie cywilnej zostaje obciążony przeciwnik procesowy strony korzystającej z nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, koszty tej pomocy zasądza się nie od Skarbu Państwa, lecz od przeciwnika procesowego na rzecz strony korzystającej z udzielonej pomocy (art. 122 § 1 k.p.c. i § 23 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1997 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłat za czynności radców prawnych). Podzielając powyżej zacytowany pogląd, Sąd Rejonowy zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 600 zł plus podatek VAT na podstawie §6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (DzU. z 2013 r. poz. 461).

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)